

Ніколас Радішевський

Віка: мрії та вірші

Вікторії всього двадцять один, але її життя сповнене історій, які б могли бути сюжетами для романів. Вона народилася та провела дитинство в Одесі, росла в сім'ї, де мистецтво було частиною повсякденності. Її дідусь, Юрій Шевченко, був поетом та журналістом, другом відомого українського письменника та поета Олекси Різникова.

«Дідусь писав казки для маленької мами, я теж у дитинстві читала їх і надихалася. Він навчив мене любити українську мову. Його збірка віршів «Вечір на Близьких Млинах» стала для мене маяком у творчості», – з теплою згадує Вікторія.

Але доля рано почала випробовувати її на міцність. Коли Вікторії було лише сім років, вона втратила маму, жінку з важкою долею та тендітним серцем.

«Мама пішла надто рано. Це стало моїм першим ударом. Після її смерті я переїхала до бабусі та дідуса по батьковій лінії до села Новопетрівка. Там я зростала, але часто поверталася до Одеси», – розповідає дівчина.

Батько, зламаний горем, так і не зміг впоратися зі втратою. У 2015 році він вирушив на військову службу за контрактом, але за два з половиною роки через проблеми зі здоров'ям залишив армію. На початку 2024 року він помер. Вікторії було лише двадцять років.

Писати вірші Вікторія почала у вісім років. Перші рядки були присвячені мамі – це стало способом висловити біль і знайти втіху. Сьогодні вона навчається на третьому курсі заочного відділення факультету історії та філософії Одеського національного університету імені Мечникова, опановуючи культурологію. Але попри щільний графік поезія залишається її головною пристрастю.

«Здебільшого я пишу інтимну лірику, але також пишу про почуття, яких мені самій бракує у житті: про доброту, надію. Хочу, щоб мої вірші допомагали людям у скрутні моменти, щоб люди, такі, як я, знали, що вони не самотні», – пояснює Вікторія.

Її надихають поети-шістдесятники, такі, як Василь Симоненко та Василь Стус, а серед сучасних авторів її улюбленець – Юрій Іздрик. Їхні рядки стали для неї орієнтиром у творчості.

Мрія Вікторії проста, але значна: продовжувати писати та знаходити відгук у серцях людей. «Мені хочеться, щоб мої вірші стали підтримкою для тих, хто переживає труднощі. Нехай зрозуміють, що навіть у темні часи можна знайти світло», – каже дівчина.

Вікторія Волохіна

«Допоки наше слово не згасає...»

* * *

Минулого лунають голоси –
Це тихий біль, це шепіт безвідрадний.
І мене згадують прокльонами німі,
Палають в серці та жевріють фарби.

Повзу крізь морок, виснажений, злий,
Несу в душі тягар твоїх провин.
Мій кожен подих – то розплати крик,
Мій кожен крок – то стежка до руїн.

Набридло бігти без кінця,
Шукати світло, вічно неосяжне.
Тримати міцно, немов сенс життя,
Коли стара й на мене вже чекає.

А душа тліє, стелиться, як дим,
І кожен спогад відгукнеться болем.
Чому, як тільки серце б'є живим,
Мій світ руйнується нестерпним горем?